

Het nationale herenteam op Ullna met coach Robbie van Erven Dorens, een caddie, Eelco Bouma, Constant Smits van Waesberghe, Stephane Lovey, caddie en zittend Joost Steenkamer.

WATERVREES VELT NATIONAAL HERENTEAM

Het is natuurlijk waar; de greens en de smalle fairways op de lastige 18-holesbaan aan de grillige uitstulpingen van het Ullna-meer waren genadeloos hard en onberekenbaar. De verfijnde controle op de bal bleef tijdens de altijd enerverende route naar de hole duidelijk uit. Het matig georganiseerde wereldkampioenschap om de Eisenhower Trophy kreeg er in Zweden een vertekend beeld door.

De gecombineerde ploeg van het winnende Groot-Brittannië en Ierland kwam later op dit bezwaar terug. Maar het klonk anders dan het teleurstellende Nederland bijvoorbeeld naar voren bracht. Want is dat wel een steekhoudend argument om de nederlagen op af te wentelen? Een Nederlands team zou toch bestand moeten zijn tegen wind en water? Hoe groot moet de bewondering anders wel niet zijn voor de spelers uit

India? Zij speelden met ijsmutsen op hun hoofd. Was de aanpassing voor hen niet nóg groter? Zij eindigden evenwel vlak vóór de Nederlanders op de twintigste plaats in het landenklassement. Het kon dus met grote inzet en doorzettingsvermogen wél. Constant Smits van Waesberghe eindigde achter zijn teamgenoten Joost Steenkamer (gedeelde 63ste plaats) en Stephane Lovey (83ste) op een 90ste plaats.

Eelco Bouma was ingevallen voor nationaal strokeplay-kampioen Bart Nolte, die in Oman was achter gebleven. Nolte's werkgever zag hem liever niet vertrekken. Toch ging Bouma – verrassend – beter spelen naarmate het toernooi vorderde: uiteindelijk werd hij 104de.

En de dolblijbe Peter McEvoy prees zich gelukkig met het grootste moment in zijn carrière. 'De laatste ronde had ik in 69 slagen kunnen afleggen. De 3 putts op de 16e en de 18e hole waren onnodig.' Met bunker-shots op de achtste en de negende

Onder de toeschouwers tijdens het WK in Zweden bevonden zich de ouders van Joost Steenkamer (links – boven) en de Nederlandse ambassadeur... en zijn echtgenote (foto onder).

hole was de spraakzame WK-winnaar goed weggekomen. De dialoog met Peter McEvoy droeg een opgewekt karakter. In 1968 had Ronnie Shade in Mexico City de individuele hoofdprijs mee naar huis genomen, terwijl zijn team met de bronzen medaille tevreden moest zijn. Twee jaar later in Melbourne eindigde Michael Bonnallack (de huidige secretaris van de Royal & Ancient Golf Club of St. Andrews) met de Amerikaan Venni Giles op een

Nederland stelt teleur met 21 ste plaats

gedeelde eerste plaats. Weer greep zijn ploeg met een tweede plaats net naast goud. 'Ik weet het. Dit is het eerste succes van Groot-Brittannië en Ierland met een compleet karakter in het team- en het individueel klassement. Wij zullen het eens extra gaan vieren,' toonde Peter McEvoy nogmaals zijn opperbste stemming. Groot-Brittannië is slechts twee keer eerder wereldkampioen geworden. Dat was in Rome 1964 en in het Portugese Penina 1976. Het Britse viertal bestond verder uit de 20-jarige Eoghan O'Connell van Killarney, de 32-jarige Garth M. McGimsey van Bangor en de 25-jarige James W. Milligan van Kilmarnock (Barassie).

Vruchten

De spelers uit het Zweedse team oefenden de afgelopen maanden uiteraad vele keren op de 18 holes-baan en plukten er al snel, na de eerste speeldag de vruchten van. Terwijl de Amerikanen en de Britten eerst moeite hadden met de eigenaardige speelwijze op de verraderlijke holes, onderscheidde het gastland zich. Naar verwachting lagen spannende dagen in het verschiet. Maar de ijzersterke mentaliteit van de eilandbewoners zorgde al gedurende de tweede speelronde in het toernooi voor een grote verrassing. De uitblinkende McEvoy (71) en McGimpsey (72) zorgden voor een positieve invloed en O'Connell (75) deed weinig onder. De tegenvallende Milligan zocht na 80 slagen de kledkamer op. De gecombineerde ploeg van Groot-Brittannië en Ierland stond aan de leiding en die plaats werd gemakke-

De Engelsman Peter McEvoy was de enige speler, die er op de moeilijke baan van Ullna in slaagde om na vier ronden onder par uit te komen.

Joost Steenkamer... 63ste...

Stephane Lovey... 83ste...

Felco Bouma... 104de...

Constant Smits van Waesberghe... 90ste...

lijk behouden. Lang niet iedereen had zo'n dominant optreden van de klassieke golfnatie verwacht. Amerika begon met zes slagen achterstand aan de laatste speelronde. Men liep daarvan een punt in maar verder kwam men niet. Het moreel van de kampioen in de winning-mood was sterk. Het verschil bedroeg uiteindelijk 882 om 887 slagen. Zweden kreeg zelfs de derde plaats niet in handen. Australië toonde zich beter. Het verschil tussen beide landen bedroeg 895 en 897 slagen.

Desillusie alom, waarbij best stil gestaan mag worden (zie Golfjournaal 8) bij de opvallende prestatie van de Nederlandse damesploeg kort daarvoor. Onze meisjes eindigde in Drottningholm op de achtste plaats in het landenklassement. Vooral de veertiende plaats van Dagmar de Vries in de individuele rangschikking stemt tot grote tevredenheid en optimisme.

Waterloo

Door de extreem moeilijke baan van Ullna bleven de individuele en de teamscores over het algemeen bij de heren hoog. Vooral hole 16, een korte par-3 over het water en hole 17, een lange par-4 ook over het water, waren voor de toppers grote beproevingen. Velen beleefden daar hun Waterloo.

Zelfs de 44-jarige Amerikaan Jay Sigel, een levend standbeeld in het amateurgolf, stapte op ontwerper Sven Tumba af en maakte duidelijk dat deze creatie een duidelijk grensgeval was. Toch viel het op dat hij op

deze holes steeds beter voor de dag kwam. Hij wenste zich niet neer te leggen bij de ogenschijnlijk te moeilijke uitdagingen.

Wonderen

Wie zou het team van Canada, dat twee jaar geleden in het warme Venezuela won, van de troon kunnen stoten?

De Verenigde Staten misschien, dat toen net als in 1984 in Hong Kong weer op een tweede plaats beslag had weten te leggen? Het zou eigenlijk wel weer eens tijd worden.

Maar ook in golf zijn de wonderen de wereld niet uit. Natuurlijk sprak Amerika in de strijd om de Eisenhower Trophy een geducht woordje mee. Het hoogste woord voerde zeer verrassend echter de gecombineerde ploeg van Groot-Brittannië met Ierland. Men won met een voorsprong van vijf strokes.

Uitblinker

De individuele winnaar speelde er ook in mee. De 35-jarige Peter McEvoy van Copt Heath beleefde vier fantastische dagen in zijn rijk gevareerde amateur loopbaan. Met de gelijkmatigheid van een Zwitsers uurwerk golfde hij naar een score van 72, 71, 70 en 71. De enige speler uiteindelijk die vier slagen onder par bleef, terwijl zijn naaste belagers de Australiër David Ecob (+2) en de Amerikaan Danny Yates (+3) steeds op achterstand in de buurt bleven. De beste Zweed werd John Lindberg. Samen met de Spanjaard Jesus Arruti eindigde hij op een gedeelde vierde plaats: 9 boven par.

Kritiek van de winnaars hoor je zelden of nooit. 'De onderlinge stemming in de Britse ploeg was beter dan ik ooit heb meegemaakt en we leverden daardoor een fantastische teamprestatie', meldde ploegleider Geoffrey Marks verheugd.

Prognose

Hoe speelde het Nederlandse herenteam, dat met zulke hoog gespannen verwachtingen vijf dagen voor het wereldkampioenschap voor amateurs vanaf Schiphol was vertrokken? Kwamen de prognoses uit?

Kort gezegd: neen.

Het tegenvallende nationale herenteam eindigde op de een-en-twintigste plaats en was een prooi van vertwijfeling. Goede wedstrijd rondes draaiden economie-student Joost Steenkamer (75 op de openingsdag), ►

WORLD AMATEUR GOLF TEAM CHAMPIONSHIP EISENHOWER TROPHY Ullna, Stockholm, Sweden 1988

Pos	Team and players	R1	R2	R3	R4	Tot	+/-Strokes behind
1	GR BRITAIN/IRELAND Peter McEvoy G. McGimpsey J. Milligan E. O'Connell	220 72 (76) 75 73	218 71 72 (80) 75	216 70 74 (74) 72	228 71 78 79 (80)	882 284 300 308 300	+18 -4 +12 +20 +12
2	UNITED STATES Kevin Johnson Eric Meeks Jay Sigel Danny Yates	219 (77) 76 71 72	222 73 73 (78) 76	219 76 73 (78) 70	227 (78) 77 77 73	887 304 299 304 291	+23 +16 +11 +16 +3
3	AUSTRALIA David Ecob Bradley Hughes Lester Peterson Shane Robinson	226 70 80 (85) 76	231 71 80 (84) 80	216 75 (78) 69 72	222 74 (77) 76 72	895 290 315 314 300	+31 +2 +27 +26 +12
4	SWEDEN Anders Haglund Christian Hardin John Lindberg Frederik Lindgren	214 72 (75) 73 69	229 (85) 77 75 77	226 (78) 74 75 78	228 (78) 77 75 76	897 313 303 297 300	+33 +25 +15 +9 +12
5	FRANCE	225	230	227	217	899	+35
6	DENMARK	230	218	230	228	906	+42
7	SPAIN	226	231	229	228	914	+50
8	CANADA	229	224	225	237	915	+51
9	JAPAN	225	229	229	232	915	+51
10	NEW ZEALAND	226	237	220	233	916	+52
11	CHILE	232	226	233	229	920	+56
12	SWITZERLAND	230	238	220	235	923	+59
13	BRAZIL	227	234	229	235	925	+61
14	FINLAND	230	234	233	228	925	+61
15	ARGENTINA	234	240	227	225	926	+62
16	TAIWAN	227	238	230	238	933	+69
17	GERMANY	228	237	226	245	936	+72
18	GREECE	236	231	234	236	937	+73
19	BERMUDA	231	238	226	244	939	+75
20	INDIA	231	235	238	240	944	+80
21	NETHERLANDS Eelco Bouma Stephane Lovey Constant Smits van Waes. Joost Steenkamer	238 83 80 (84) 75	239 (88) 83 76 80	229 (79) 74 (87) 79	242 76 84 323 82	948 326 321 323 316	+84 +38 +33 +35 +28
22	NORWAY	238	241	232	239	950	+86
23	ITALY	234	234	238	245	951	+87
24	PAKISTAN	241	244	232	239	956	+92
25	BELGIUM	229	246	236	246	957	+93
26	AUSTRIA	234	245	233	247	959	+95
27	VENEZUELA	235	246	235	244	960	+96
28	COLOMBIA	233	248	241	240	962	+98
29	HONG KONG	239	250	236	240	965	+101
30	PHILIPPINES	240	240	246	242	968	+104
31	PORTUGAL	243	248	239	242	972	+108
32	MEXICO	237	250	236	250	973	+109
33	SINGAPORE	244	251	234	249	978	+114
34	IVORY COAST	253	242	252	247	994	+130
35	CZECHOSLOVAKIA	254	259	240	253	1006	+142
36	ZIMBABWE	254	252	250	258	1014	+150
37	COSTA RICA	251	252	255	272	1030	+166
38	EL SALVADOR	281	293	278	280	1132	+268
39	ICELAND	244	249				disqualified

medicijnen-student Stephane Lovey (74 op de derde dag), Constant Smits van Waesberghe (2 x 76 op de tweede en de derde dag) en Eelco Bouma (76 op de laatste dag).

Er werden incidenteel aanvaardbare prestaties geleverd, maar de regelmatige bijdrage van goede teamspelers was ontoereikend. Er ontbrak de bezieling in een sterk gemotiveerde ploeg, waarin iedereen tegen elkaar opbakte om met een beter totaal voor de dag te komen.

De individuele dieptepunten waren de in 82 slagen geëindigde laatste ronde van Joost Steenkamer, een ronde van 84 op de slotdag van Stephane Lovey en van... liefst 87 ook tijdens het afsluitende optreden van Constant Smits van Waesberghe.

Eelco Bouma kwam met 88 slagen op de tweede dag het slechtste weg. Het venijn zat in de staart en dat zegt iets. Constant Smits van Waesberghe: 'Ik heb hier slecht gespeeld en het is te hopen dat het een incident was.' Non-playing coach Robbie van Erven Dorens: 'De spelers uit de groep namen te weinig adviezen aan. Zij waren daardoor moeilijk toegankelijk.' Al met al werd nogmaals betreurd dat Bart Nolte op het appel ontbrak. Het Nederlandse team kan eigenlijk nog niet zonder hem. Hij was met zijn geroutineerd spelletje, zeker op de lastige Ullna-baan, gegarandeerd steeds in de buurt van het baangemiddelde uitgekomen, verklaarde Van Erven Dorens.

Organisatie

Het wereldkampioenschap om de Eisenhower Trophy werd verrassend slecht georganiseerd. Het bijhouden van de scoreborden verliep traag, het vervoer van de spelers liet te wensen over en zo kon men op meer zaken kritiek uitoefenen. De buitenlandse delegaties vergeleken het evenement vaak met twee jaar geleden in Venezuela waar weinig werd verwacht en alles bijna perfect verliep. In Zweden was dat net andersom.

De baan van Ullna is ontworpen door Sven Tumba, een beroemde ijshockeyer uit vroegere jaren, die zich daarna op golf toeleegde. De Zweed had in zoverre eer van zijn werk dat vele amateurs zich later afvroegen of de 'grillige' baan aan het schilderachtige meer niet te moeilijk voor hen was geweest. De Nederlanders waren het daar in ieder geval mee eens.